

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/189/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3512210112
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3512210112.2

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Zajacovej a členiek JUDr. Emílie Zimovej a JUDr. Márie Vrtochovej v právnej veci navrhovateľov 1/ H. V., bytom Q. XX a 2/ G. V., trvale bytom K. Q. nad B., B. XXXX/XX, prechodne bytom E., G. XXXX, obaja právne zastúpení JUDr. Andreou Hauptvogelovou Hudcovičovou, advokátkou so sídlom Piešťany, A. Hlinku 58/81 proti odporcom 1/ H. O., 2/ B. Q., ml., a 3/ B. Q., st., všetci bytom K. Q. nad B., P. XXXX/XX, všetci traja zastúpení Mgr. Martinom Berecom, advokátom so sídlom DOMUS PETRA, pod Sokolicami 1/B, Trenčín, o odporovateľnosti právneho úkonu, na odvolania odporcov 1/, 2/, 3/ proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 19. septembra 2013, č.k. 11C/32/2013-285 v spojení s opravným uznesením zo dňa 22. Októbra 2013, č.k. 11C/323/2012-315, jednohlasne, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v spojení s opravným uznesením **p o t v r d z u j e.**

Odporcovia 1/-3/ **s ú p o v i n n í** zaplatiť navrhovateľom 1/ a 2/ náhradu trov odvolacieho konania spolu vo výške 203,64 Eur, z ktorej sumy zaplatia odporcovia 1/ až 3/ každý sumu po 67,88 Eur, do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia, k rukám právnej zástupkyne navrhovateľov 1/ a 2/ advokátky JUDr. Andrei Hauptvogelovej Hudcovičovej.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa určil, že Darovacia zmluva a zmluva o zriadení vecného bremena, uzavretá formou notárskej zápisnice spísanej notárkou JUDr. Priskou Štěrbovou, č. N 366/2011, NZ 26198/2011 dňa 18.07.2011 medzi odporkyňou 1/ H. O., (darkyňa a súčasne aj osoba oprávnená z vecného bremena) a odporcom 2/ B. Q., ml., (obdarovaným) a odporcom 3/ B. Q., st., (osobou oprávnenou z vecného bremena), ktorej vklad bol povolený Správou katastra Nové Mesto nad Váhom pod číslom V 1604/11 dňa 05.08.2011 a ktorou odporkyňa 1/ previedla na odporcu 2/ byt č. 26 nachádzajúci sa na 5. poschodí bytového domu súp. č. 1219, vchod 11, na ul. P. v K. Q. nad B., spolu so spoluvlastníckym podielom na spoločných častiach a zariadeniach domu vo veľkosti 6875/474772, zapísaný na LV č. 5584 a spoluvlastnícky podiel k pozemku parc. č. 4552 vo veľkosti 6875/474772, zapísaný na LV č. 5915, v k.ú. K. Q. nad B. a ktorou bolo zároveň zriadené vecné bremeno v prospech odporkyne 1/ a odporcu 3/ - právo doživotného užívania bytu č. 26, na 5. poschodí, vchod 11, v bytovom dome súp. č. 1219, na parc. č. 4552, podielu na spoločných častiach a zariadeniach domu a na zastavanom pozemku vo veľkosti 6875/474772, je voči navrhovateľovi 1/ a navrhovateľke 2/ právne neúčinná. Odporcom 1/ - 3/ uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť navrhovateľom 1/ a 2/ náhradu trov konania vo výške 740,50 Eur k rukám právnej zástupkyne navrhovateľov 1/ a 2/ do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

V odôvodnení konštatoval, že navrhovatelia 1/ a 2/ sa podaným návrhom domáhali, aby súd určil, že vyššie uvedená darovacia zmluva a zmluva o zriadení vecného bremena, uzavretá formou notárskej zápisnice spísanej notárkou JUDr. Priskou Štěrbovou, č. N 366/2011, NZ 26198/2011 dňa 18.07.2011 sú voči navrhovateľom 1/ a v 2/, právne neúčinné. Svoj návrh odôvodnili tým, že navrhovatelia 1/ a 2/ sa

v osobitnom konaní domáhajú od odporkyne 1/ zaplataenia sumy vo výške 8.121,80 Eur, spolu s 9,5 % - ným úrokom z omeškania ročne zo žalovanej sumy odo dňa 15.7.2011 do zaplataenia, nahradenia trov konania, pričom konanie je vedené na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom pod sp. zn. 6C/58/2011.

Súd prvého stupňa ďalej v odôvodnení konštatoval, že aby bol žalobca v konaní úspešný je potrebné, aby boli kumulatívne splnené nasledujúce 4 podmienky, ktoré s ohľadom na vykonané dokazovanie rozobral.

Prvou podmienkou je vymáhateľná pohľadávka a to aby pohľadávka existovala aspoň vo forme budúcej pohľadávky už v dobe, kedy k odporovanému právnomu úkonu došlo. Podstatné slovo je slovo "vymáhateľná". Nosným sa v tomto prípade stal rozsudok Najvyššieho súdu SR z 23. decembra 1999, sp.zn. 3 Cdo 102/99, v ktorom slovo vymáhateľnosť je definovaná tak, že " ho nemožno chápať v zmysle, že právo veriteľa uplatniť odporovaciu žalobu je spojené iba s pohľadávkou, ktorej bol priznaný exekučný titul. Ide o vymáhateľnú pohľadávku, teda takú, ktorú možno úspešne vymáhať pred súdom v základnom konaní." Ďalej sa uvedeným pojmom zoberal Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí z 23. decembra 1999, sp.zn. 3 Cdo 102/99, pričom súd prvého stupňa v odôvodnení podrobne uviedol, aký názor zaujal k pojmu vymáhateľná pohľadávka. Vymáhateľná teda je pohľadávka (ako to bolo už naznačené), ktorú možno úspešne vymáhať pred súdom v základnom konaní; vymáhateľná je teda pohľadávka, ktorá už dospela (je splatná), ktorá čo do svojej povahy nie je pohľadávkou naturálnou a ktorá však ani nezanikla, či už splnením, kompenzáciou, preklúziou či z iného právneho dôvodu. Vymáhateľnú pohľadávku môžeme teda charakterizovať ako pohľadávku žalovateľnú, pohľadávku, ktorej sa možno domáhať na súde. Súd považoval na základe vykonaného dokazovania prvú podmienku za splnenú a poukázal na konanie vedené na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 6C/58/2011, z ktorého vyplýva, že voči odporkyňi 1/ existovala vymáhateľná pohľadávka už v čase podpisu darovacej zmluvy. Existenciu pohľadávky nepoprela ani odporkyňa 1/, iba namietala výšku pohľadávky.

Druhou podmienkou je skutočnosť, že konkrétny právny úkon dlžníka ukracuje uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky veriteľa, pričom dlžníkove právne úkony ukracujú uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky veriteľa najmä vtedy, ak vedú k zmenšeniu majetku dlžníka a ak v dôsledku nich vzniknuté zmenšenie majetku má súčasne za následok, že veriteľ nemôže dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z majetku dlžníka, pričom ak by nebolo týchto úkonov, mohol by svoju pohľadávku z majetku dlžníka uspokojiť. K ukráteniu uspokojenia pohľadávky veriteľa teda nemôže dôjsť, ak dlžník vlastní napriek odporovanému právnomu úkonu a ďalším svojim dlhom taký majetok, ktorý stačí k tomu, aby sa z neho veriteľ uspokojil (NS ČR, sp. zn. 21 Cdo 2791/99). Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno o tom, že dlžníkove právne úkony ukracujú uspokojenie jeho pohľadávky nesie veriteľ (napr. rozhodnutia NS ČR sp. zn. 21 Cdo 549/2001). Teda ukračovanie veriteľa môže byť konštatované iba za súčasného splnenia dvoch podmienok, a to, že došlo k zmenšeniu majetku veriteľa a súčasne došlo k takému zmenšeniu majetku, že nie je možné uspokojiť pohľadávku veriteľa. Ak sa v konaní o odporovacej žalobe zistí, že odporca nadobudol od dlžníka jeho nehnuteľnosť bez toho, aby mu za ňu reálne poskytol jej obvyklú cenu použiteľnú na úhradu jeho dlhov alebo inú rovnocennú náhradu, je možné náležite posúdiť aj to, či dlžník na odporcu previedol nehnuteľnosť v úmysle ukrať veriteľa (pozri rozsudok NS ČR sp. zn. 21 Cdo 4333/2007). Odporkyňa 1/ previedla na odporu 2/ Byt na základe darovacej zmluvy a s poukazom na finančné a majetkové pomery, súd konštatoval, že došlo k takému zmenšeniu majetku, že navrhovatelia 1/ a 2/ v postavení veriteľov nemajú možnosť z tohto majetku si uspokojiť pohľadávku. Pohľadávka veriteľov v zmysle doteraz vykonaného dokazovania na základe znaleckého posudku v konaní vedenom pod sp. zn. 6C/58/2011 výrazne presahuje finančné a majetkové možnosti odporkyne, pretože v čase rozhodovania odporkyňa 1/ vedie niekoľko súdnych konaní za účelom vymoženia pohľadávok voči tretím osobám, ktoré nie sú právoplatne skončené. Teda v čase rozhodovania odporkyňa 1/ reálne vlastní finančné prostriedky na účte vedenom Wüstenrot stavebná sporiteľňa, a.s. s výškou zostatku 1,994,67 Eur ku dňu 31.12.2012 a je poberateľkou starobného a vdovského dôchodku. Súd nemôže prihliadať na čestné prehlásenie, pretože pre posúdenie je podstatný majetok odporkyne 1/ a jeho hodnota po uzatvorení darovacej zmluvy.

Tretou podmienkou je preukázanie úmyslu dlžníka ukrať svojho veriteľa ak žalovanému (druhej strane odporovaného právneho úkonu) musel byť úmysel dlžníka odporovaným právnom úkonom ukrať veriteľa známy, teda že o ňom vedel alebo musel vedieť. Avšak k uzatvoreniu darovacej zmluvy došlo medzi odporkyňou 1/ a odporcom 2/, ktorý je synom odporkyne, teda osobou blízkou v zmysle § 116

Občianskeho zákonníka, ako konštatoval Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 4 Cdo 163/2007 zo dňa 17. 12. 2008, pre splnenie podmienok odporovateľnosti právnych úkonov v zmysle § 42a Občianskeho zákonníka, ak išlo o právne úkony medzi dlžníkom a osobou blízkou je postačujúce preukázať ich urobenie v určenej dobe a ukrátenie veriteľa. V týchto prípadoch totiž zákon úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa aj vedomosť blízkej osoby o tomto úmysle predpokladá (presumuje). Blízka osoba musí naopak preukazovať, že úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa nemohla v dobe urobenia odporovaného právneho úkonu aj pri vyvinutí náležitej starostlivosti rozpoznať. Žalovaná osoba, ktorá je osobou blízkou dlžníkovi sa môže odporovacej žalobe ubrániť, len ak preukáže, že úmysel dlžníka ukrátiť odporovaným právnym úkonom veriteľa nemohla aj pri náležitej starostlivosti poznať. Úspešná obrana tejto žalovanej osoby blízkej dlžníkovi podľa ustanovenia § 42a ods. 2 OZ teda spočíva nielen v jej tvrdení, že o úmysle dlžníka ukrátiť odporovaným právnym úkonom veriteľa nevedela a ani nemohla vedieť, ale tiež v tvrdení a preukázaní toho, že o tomto úmysle nevedela a ani nemohla vedieť, napriek tomu, že vyvinula starostlivosť za účelom rozpoznania tohto úmyslu dlžníka a išlo pritom o náležitú starostlivosť. Ak sa jej to ani pri vynaložení náležitej starostlivosti nepodarilo, potom sa môže v zmysle ustanovenia § 42a ods. 2 OZ ubrániť odporovacej žalobe. Zákon od osoby blízkej dlžníkovi požaduje, aby sa pri právnych úkonoch s dlžníkom alebo pri právnych úkonoch, ktoré dlžník urobil v jej prospech, týmto spôsobom presvedčila, že právny úkon neukracuje veriteľa dlžníka a vedie ju k tomu, aby nerobila právne úkony (neprijímala podľa nich plnenia) na ujmu práv veriteľov dlžníka. V prípade, že sa tak nezachová, musí byť uzrozumená s tým, že veriteľ môže požadovať uspokojenie svojej pohľadávky tiež z majetku, ktorý na základe takéhoto právneho úkonu od dlžníka nadobudla (rozsudok NS ČR sp. zn. 21 Cdo 864/2000). Je preto na žalovanej osobe blízkej dlžníkovi, aby si splnila dôkaznú povinnosť a navrhla také dokazovanie, z ktorého by nepochybne vyplynulo, že boli naplnené vyššie uvedené podmienky ubránenia sa odporovacej žalobe vo vzťahu k jej osobe. Musí preukázať, či a akú vyvinula v dobe uzavretia odporovaného úkonu činnosť (aktivitu), aby úmysel dlžníka ukrátiť týmto úkonom veriteľa poznala (mohla poznať) a že táto činnosť (aktivita) predstavovala s ohľadom na okolnosti prípadu náležitú starostlivosť. Vykonaným dokazovaním bolo zistené, že či odporca 2/ alebo odporca 3/ vedeli o finančnej situácii odporkyne 1/. Vedeli o jej majetkových pomeroch a zo strany odporcov preukázaná žiadna aktivita v uzatvorení darovacej zmluvy, preto sa z tohto dôvodu nemôžu ubrániť odporovacej žalobe. Samotné tvrdenie odporu 2/, že sa o financie matky nestará, a preto nevedel o jej dlhoch nie je pre ubránenie sa odporovacej žalobe postačujúce (porovnaj aj NS ČR sp. zn. 21 Cdo 864/2000).

Štvrtou podmienkou je skutočnosť, že právny úkon dlžník urobil v posledných troch rokoch, t. j. troch rokoch predchádzajúcich podaniu žaloby, na túto podmienku súd prihliada ex offo, pričom zistil, že k uzatvoreniu darovacej zmluvy v spojení so zriadením vecného bremena došlo dňa 18.07.2011 a návrh na začatie konania bol podaný 21.09.2012.

K namietanej pasívnej legitímácie súd poukázal na to, že okruh účastníkov v odporovacej žalobe je vymedzený prvou definíciou účastníctva podľa § 90 O.s.p., pričom aktívne legitimovaným je veriteľ a pasívne legitimovaným je osoba, ktorá mala z odporovateľného úkonu prospech.

Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno o tom, že dlžníkovie právne úkony ukracujú uspokojenie veriteľovej pohľadávky, nesie veriteľ, pričom to platí aj v prípade, kde preukázanie úmyslu dlžníka nie je podmienkou odporovateľnosti, t. j. pri právnych úkonoch urobených medzi dlžníkom a osobami jemu blízkymi alebo urobenými v prospech týchto osôb, nakoľko z ustanovenia § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka vyplýva, že veriteľ musí aj za tejto situácie tvrdiť a preukázať, že odporovaný právny úkon ukracuje uspokojenie jeho pohľadávky. Súd z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že došlo ku kumulatívne naplneniu všetkých štyroch podmienok, teda navrhovateľa uniesli dôkazné bremeno a to aj v časti proti odporkyne 1/ a odporcovi 3/, osobám oprávneným zo zriadeného vecného bremena, pretože s poukazom na význam a účel odporovacej žaloby, ktorým je zabrániť nepoctivým úkonom dlžníka, ktorými znižuje majetok na úkor veriteľov. Možno konštatovať, že zaťažením nehnuteľnosti farchou spočívajúcou v zriadení vecného bremena znižuje majetok dlžníka, znižuje hodnotu majetku a zaťažuje, ak nie neznemožňuje uspokojenie veriteľovej pohľadávky z majetku dlžníka alebo osoby, ktorá mala z odporovateľného úkonu prospech. Nemusí vždy ísť len o úkony, ktorými dochádza k scudzeniu majetku dlžníka. Stačí, že sa jedná o úkony, ktoré znižujú majetkovú podstatu dlžníka na úkor veriteľa. Zmluvou o zriadení vecného bremena bolo toto vecné bremeno zriadené bezodplatne a nejde o ekvivalentný právny úkon, ktorý by súd musel pri hodnotení zohľadniť. Zriadením vecného bremena k bytu sa podstatne sťažuje vymáhanie pohľadávky veriteľa v exekúcii, nakoľko podľa § 153 ods. 1 EP, vydražiteľ musí prebrať vecné bremená viaznúce na veci, hoci ak ide o zmluvné vecné bremená, preberá ich so započítaním na najvyššie podanie. Po preskúmaní podaného žalobného

návru, kedy došlo k naplneniu štyroch podmienok za kumulatívneho splnenia, ktorých súd môže konštatovať, že právnym úkon, a to darovacou zmluvou v spojení so zriadením vecného bremena došlo ku kvalifikovanému zmenšeniu majetku a zostávajúci majetok, ktorý odporkyňa 1/ vlastní ku dňu rozhodnutia by nepostačoval na úhradu pohľadávky navrhovateľov 1/ a 2/, súd v celom rozsahu vyhovel návrhu a učil, že daný právny úkon je voči navrhovateľom neúčinný.

Určením právnej neúčinnosti právneho úkonu podľa § 42a Občianskeho zákonníka nastáva stav tzv. relatívnej bezúčinnosti dotknutého právneho úkonu. Odporovaný právny úkon zostáva platným právnym úkonom, avšak v pomeroch účastníkov sa na neho hľadí tak, akoby nenastali jeho účinky. To, že odporovaný právny úkon zostáva platným úkonom znamená, že vyvolal všetky predvídané právne následky, napríklad prevod vlastníctva k veci, a len v pomere medzi veriteľom a osobou, ktorá od dlžníka nadobudla majetok, sa na tento právny vzťah hľadí, ako keby k právnemu úkonu nedošlo a jeho účinky, avšak len v tomto vzťahu, nenastali (uznesenie NS ČR sp. zn. 20 Cdo 364/2002).

Súd v priebehu konania zamietol návrh na prerušenie konania, aj keď to spravidla podľa súdnej praxe býva dôvodom na prerušenie a to s ohľadom na to, že navrhovatelia nepopreli pohľadávku a jej minimálna výška vyplýva z doteraz vykonaného dokazovania v konaní vedenom na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom pod. sp. zn. 6C/58/2011.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. Účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Predmet konania sa týka neúčinnosti právneho úkonu - darovacej zmluvy sporej so zmluvou o zriadení vecného bremena a keďže hodnota veci sa nedá zistiť, súd pri stanovení základnej tarifnej odmeny postupoval podľa § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, v znení neskorších predpisov, tj. Základná sadzba tarifnej odmeny je 1/13 z výpočtového základu. V roku 2012, 1/13 výpočtového základu predstavovala 58,69 Eur a v roku 2013 sumu 60,07 Eur. Režijný paušál v roku 2012 bol 7,63 Eur a v roku 2013 7,81 Eur. V danej veci, ku dňu vydania rozhodnutia vo veci samej, boli vykonané nasledujúce úkony právnych služieb: príprava a prevzatie veci dňa 19.09.2012, príprava žalobného návrhu o odporovateľnosť právnych úkonov zo dňa 21.09.2012, 13.05.2013 - osobná účasť na pojednávaní na OS v Novom Meste nad Váhom, s prejednaním veci, 24.05.2013 príprava písomného vyjadrenia sa navrhovateľov k predloženým dôkazom a predbežnému právnemu posúdeniu veci, osobná účasť na pojednávaní dňa 10.06.2013, ktoré bolo odročené pre žiadosť PZO, bez prejednania veci / 1/4 základnej sadzby tar. odmeny/, 12.06.2013 príprava písomného vyjadrenia sa k písomnému vyjadreniu odporcov a k dôkazom /najmä pripojený dedičský spis/, 17.06.2013 osobná účasť na pojednávaní, ktoré bolo odročené bez prejednania veci, pre námietku zaujatosti vznesenú odporcami a doručení na súd v tento deň / 1/4 základnej sadzby tar. odmeny/, písomné vyjadrenie sa navrhovateľov k dôkazom zo dňa 28.08.2013 /v ňom aj k námietkam odporcov, ktoré sa týkali aj merita veci/, účasť na pojednávaní dňa 05.09.2013, účasť na pojednávaní dňa 19.09.2013, kde dôjde len k vyneseniu súdneho rozhodnutia / 1/4 základnej sadzby tar. odmeny/; tj. 2x 58,69 Eur + 2x režijný paušál á 7,63 Eur, celkom 132,64 Eur a 5x 60,07 Eur + 5x režijný paušál á 7,81 Eur celkom 339,40 Eur a 3x 15,02 Eur + 3x režijný paušál á 7,81 Eur celkom 68,49 Eur; spolu 540,53 Eur. Ďalej súd v zmysle § 15 a 17 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. v platnom znení priznal náhrada za stratu času za cesty na pojednávanie, teda cesta z Piešťan do Nového Mesta nad Váhom späť, je 2x začatá pól hodina, tj. 2x 1/60 výpočtového základu tj. 2x 13,01 Eur = 26,02 Eur, celkovo počet ciest 5, tj. 5x 26,02 Eur = 130,10 Eur. Podľa zákona o cestovných náhradách v platnom znení patrí cestovné z Piešťan a späť, 25 km x 2 = 50 km, náhrada za každý 1 km jazdy 0,183 Eur určená zákonom o cestovných náhradách v platnom znení, cena paliva v deň 13.05.2013 1,489 Eur za 1 L Super 95, v deň 10.06.2013 1,489 Eur za 1 L Super 95, v deň 17.06.2013 1,489 Eur za 1 L Super 95, v deň 05.09.2013 1,539 Eur za 1 L Super 95 a 11.9.2013, pričom cesty boli uskutočnené autom FORD Focus Sedan ŠPZ: 934 BH, priemerná spotreba paliva 6,4/100 Km; 0,183 Eur + /6,4 x 1,489/ 100 x 50 = 13,91 Eur, jedna cesta z Piešťan do NMNV a späť; celkom 3x, cena paliva 1,489 Eur za 1 L, čo je 13,91 x 3 = 41,73 Eur. Auto FORD Focus Sedan ŠPZ: 934 BH, priemerná spotreba paliva 6,4/100 km, 0,183 Eur + /6,4 x 1,539/ 100 x 50 = 14,07 Eur, jedna cesta z Piešťan do NMNV a späť; celkom 2x, cena paliva 1,539 Eur za 1 L, čo je 14,07 x 2 = 28,14 Eur. Cestovné na pojednávanie a späť do sídla advokáta celkom 69,87 Eur. Celkom trovy právneho zastúpenia ku dňu vydania rozhodnutia vo veci predstavujú sumu 740,50 Eur, na zaplatenie ktorej zaviazal súd odporov 1/ až 3/ spoločne a nerozdielne v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 160 ods. 1 veta prvá O.s.p.. Proti tomuto rozsudku podali včas odvolania odporcovia 1/ až 3/.

Odporca 3/ v podanom odvolaní žiadal aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alebo aby rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žaloba sa zamietá a navrhovatelia 1/ a 2/ sú povinní zaplatiť odporcovi trovy konania. V odvolaní namietal, že napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Mal za to, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, a to najmä s ohľadom na posúdenie majetnosti či nemajetnosti odporcov 1/ až 3/ a teda možnosť uspokojenia pohľadávky navrhovateľov 1/ a 2/ v konaní vedenom na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom č. k. 6C/58/2011. Mal za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a to najmä s ohľadom na skutočnosť, že závery súdu ohľadom majetnosti či nemajetnosti odporcov 1/ až 3/ sú postavené na domnienkach, pričom reálny stav je odlišný a súd nemohol z vykonaných dôkazov zhodnotiť, či napriek darovaniu predmetnej nehnuteľnosti došlo k takému zníženiu hodnoty majetku odporkyne 1/, ktorá by mala za následok neuspokojenie prípadnej pohľadávky navrhovateľov 1/ a 2/, ktorá je predmetom konania 6C/58/2011. Súd sa vôbec nevysporiadal so skutočnosťou, že predmetom dedičského konania, v ktorom ako dedič vystupuje aj odporkyňa 1/ je aj nehnuteľnosť LV 2185. Súd nemôže vopred vylúčiť, že by odporkyňa 1/ nemala z tohto predmetu dedičstva nadobudnúť svoju príslušnú časť. Rovnako odporkyňa je vlastníkom ďalších majetkových hodnôt, ktoré súd nevzal do úvahy, resp. iba bez ďalšieho zhodnotil, že ide o majetkové hodnoty vo výške nižšej ako je výška sporu v konaní 6C/58/2011. Odporkyňa 1/ teda majetkovými hodnotami disponuje, resp. na základe dedičského konania bude disponovať, ktoré majú inú hodnotu ako sa snažili tvrdiť navrhovatelia. Bez ohľadu na uvedené, už len z výšky sumy, ktorú má odporkyňa na účte so stavebným sporením a podielových listov a 1/3 ornej pôdy, ktorá má byť predmetom dedičstva, je zrejmé, že odporkyňa nekonala v úmysle ukrátiť veriteľa a navrhovatelia v prípade úspešnosti ich prípadného nároku budú uspokojení. Odporkyňa 1/ spolu s odporcami 2/ a 3/ disponujú ďalšími majetkovými hodnotami, teda nemôže dôjsť k neuspokojeniu prípadného nároku. Rovnako súd neprihliadal, že odporkyňa má pohľadávky voči jej veriteľom a teda je možné, že obdrží finančné prostriedky. Tiež z konania odporkyne 1/ v rámci exekučného konania je zrejmé, že si plní svoje povinnosti a má vôľu aj prostriedky na uspokojenie prípadného dlhu voči navrhovateľom 1/ a 2/. Z vyššie uvedeného a z vykonaného dokazovania je zrejmé, že bez ohľadu na to ako bude skončené konanie 6C/58/2011, z vyjadrenia odporcov ako aj ich rodinných príslušníkov, je zrejmé, že k uspokojeniu prípadného nároku navrhovateľov dôjde. Rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, nakoľko súd nesprávne posúdil splnenie 3 podmienok, ktoré majú byť splnené kumulatívne. Súd sa zaoberal pojmom „vymáhateľná pohľadávka“ veľmi jednostranne a to výlučne v prospech navrhovateľov 1/ a 2/, pričom nevzal do úvahy viaceré protiargumenty, ktoré sú predmetom diskusií aj v rámci právnej teórie a praxi. Súd sa vôbec nezaoberal skutočnosťou, že v súdnych rozhodnutiach je uvedené, že má ísť o takú pohľadávku, ktorú možno úspešne vymáhať v základnom konaní. Mal za to, že vzhľadom na skutkový stav prejednávanej právnej veci, skutočnosti, že k dnešnému dňu nie je vôbec zrejmé, ako bude rozhodnuté v konaní 6C/58/2011, mal súd toto konanie prerušiť až do skončenia konania 6C/58/2011. Brániť odporkyňu 1/ v nakladaní s jej majetkom, ktorý jej bol neoprávnene odobratý, nemohla ho roky užívať, nie je jasné, v akej hodnote došlo k zhodnoteniu tohto majetku zo strany navrhovateľov 1/ a 2/, nie je zrejmé, či je navrhovateľ 1/ a 2/ veriteľom odporkyňu 1/, ako aj vzhľadom k tomu, že je dostatočne preukázané, že odporkyňa 1/ disponuje dostatočným majetkom na uspokojenie navrhovateľov 1/ a 2/ a dokonca sa zaviazali aj odporcovia 2/ a 3/, že v prípade nevyhnutnosti uspokojia prípadnú pohľadávku navrhovateľov 1/ a 2/, je nesprávnou aplikáciou príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka a úmyslu zákonodarcu. Úmyslom zákonodarcu bolo pravdepodobne priznať ochranu v situácii, kedy je zjavný, výslovne preukázateľný úmysel dlžníka zbaviť sa majetku za účelom znemožnenia uspokojenia v budúcnosti splatnej veriteľovej pohľadávky aj napriek uspokojeniu tohto veriteľa cestou odporovateľnosti z existujúcej, skôr splatnej, t.j. v situácii kedy mali navrhovatelia voči odporcom viacero pohľadávok, pričom niektoré z nich sú už splatné, no niektoré sa splatnými ešte nestali. Podľa Ustálenej judikatúry v Českej republike v prípade, ak v dobe rozhodovania súdu o odporovacej žalobe nie je pohľadávka žalobcu voči dlžníkovi ešte vymáhateľná a že sa žalobca domáha priznania tejto pohľadávky v inom konaní (napríklad na súde), je spravidla daný dôvod na prerušenie konania o odporovacej žalobe. V konaní, v ktorom sa prejednáva priznanie pohľadávky žalobcu voči jeho dlžníkovi a v ktorom má byť o ňom rozhodnuté, je totiž nepochybne riešená otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu o odporovacej žalobe. Konkrétny právny úkon dlžníka ukracuje uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky veriteľa - vzhľadom na už vyššie uvedené mal za to, že bolo preukázané, že k uspokojeniu navrhovateľov 1/ a 2/ dôjde a to z vyššie uvedených dôvodov, t.j. ani táto podmienka nie je splnená. Preukázanie úmyslu dlžníka ukrátiť svojho veriteľa - úmysel, resp. dôvod darovania predmetnej nehnuteľnosti medzi odporcami 1/ až 3/ bol v konaní uvedený a v žiadnom prípade

sa nejedná o úmysel ukracovať veriteľa, čo napokon je zrejmé aj z vyhlásení odporcov 1/ až 3/, že uspokojia navrhovateľov 1/ a 2/, avšak až potom ako sa preukáže ich nárok resp. jeho skutočná výška. Výška pohľadávky môže byť diametrálne odlišná (t.j. nižšia) než požadujú navrhovatelia 1/ a 2/, a teda sa v konečnom dôsledku môže preukázať, že to bol práve navrhovateľ 1/ a 2/, kto sa chcel bezdôvodne obohatiť, nieto ešte, že by malo dôjsť k úmyslu odporcov 1/ až 3/ ukracovať navrhovateľov 1/ a 2/.

Odporca 2/ v podanom odvolaní žiadal aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alebo aby rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žaloba sa zamietá a navrhovatelia 1/ a 2/ sú povinní zaplatiť odporcovi trovy konania. V odvolaní uvádzal a namietal rovnaké skutočnosti ako odporca 3/.

Odporkyňa 1/ v podanom odvolaní žiadala aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alebo aby rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žaloba sa zamietá a navrhovatelia 1/ a 2/ sú povinní zaplatiť odporcom trovy konania. V odvolaní namietala, že napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V prvom rade uviedla, že žaloba podaná navrhovateľom 1/ a 2/ je v celom rozsahu bezpredmetná a neodôvodnená, navrhovatelia 1/ a 2/ neboli aktívne legitimovaní na podanie tejto žaloby a táto mala byť okamžite zamietnutá a súd sa ňou vôbec nemal zaoberať. Navrhovatelia 1/ a 2/ nadobudli nehnuteľnosť od nevlastníka S.O.S. Financ, spol. s r.o., t.j. majú si náhradu škody, ktorá je predmetom konania vedeného na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom č. 6C/58/2011 uplatňovať od spoločnosti S.O.S. Financ, a nie od odporkyne 1/. Tak ako je uvedené v rozsudku č. 8Cob/60/2010-508 Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 21.12.2010, navrhovatelia 1/ a 2/ nikdy riadne nenadobudli vlastnícke právo k nehnuteľnosti, ktorá je predmetom tohto konania, keďže spoločnosť S.O.S. Financ nebola nikdy vlastníkom nehnuteľnosti. Z uvedeného má za to, že sa nemohla dopustiť odporovateľného právneho úkonu podľa § 42 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Mala za to, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, a to najmä s ohľadom na posúdenie majetnosti či nemajetnosti odporcov 1/ až 3/ a teda možnosť uspokojenia pohľadávky navrhovateľov 1/ a 2/ v konaní vedenom na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom č. k. 6C/58/2011. Súd vychádzal pri prijatí záverov o majetnosti resp. nemajetnosti odporkyne 1/ výlučne z tvrdení navrhovateľov 1/ a 2/ bez toho, aby sám túto skutočnosť vyhodnotil z vykonaných dôkazov. Súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a to najmä s ohľadom na skutočnosť, že závery súdu ohľadom majetnosti či nemajetnosti odporcov 1/ až 3/ sú postavené na domnienkach, pričom reálny stav je odlišný a súd nemohol z vykonaných dôkazov zhodnotiť, či darovaním predmetnej nehnuteľnosti zo strany odporkyne 1/ v prospech odporcu 2/ došlo k takému zníženiu hodnoty majetku odporkyne 1/, ktorá by mala za následok neuspokojenie prípadnej pohľadávky navrhovateľov, ktorá je predmetom konania 6C/58/2011, najmä vzhľadom k tomu, že k dnešnému dňu ani nie je zrejmá výška takejto pohľadávky. Keďže súd nepozná výšku pohľadávky voči navrhovateľom, nemohol ani zhodnotiť, že nebude schopná túto pohľadávku uhradiť. Súdu preukázala, že napriek tomu že má za to, že navrhovatelia si majú uplatňovať pohľadávku voči S.O.S. Financ, v prípade, ak bude v konaní č. 6C/58/2011 rozhodnuté, že je zaviazaná zaplatiť navrhovateľom akúkoľvek finančnú čiastku túto zaplatí. Opätovne poukázala na skutočnosť, že na jej osobu je vedené stavebné sporenie Wüstenrot stavebná sporiteľňa, a.s. kde výška zostatku v roku 2012 je 1.994,67 EUR. Zároveň preukázala, že stavebné sporenia majú uzatvorené aj odporcovia 2/ a 3/, pričom každé z nich presahuje hodnotu 2.000 EUR. Okrem toho jej syn Milan Bielik má uzatvorené stavebné sporenie vo výške presahujúcej 2.000 EUR. Všetci traja, t.j. odporcovia 2/ a 3/ ako aj pán Milan Bielik, čestne vyhlásili, že jej poskytnú potrebné finančné prostriedky na úhradu prípadnej pohľadávky z konania č. 6C/58/2011, ak sa taká preukáže. Zároveň uviedla, že v súčasnosti sa vedie dedičské konanie č. 9D/137/2009 na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom, ktorého účastníčkou je aj ona a k dnešnému dňu nie je možné presne určiť hodnotu jej dedičského podielu avšak predbežne ide o hodnotu presahujúcu 20.000 EUR, tak ako je bližšie špecifikované v jednotlivých dokumentoch nachádzajúcich sa v spise. Okrem toho žiada od spoločnosti S.O.S. financ zaplatenie pohľadávky, ktorú voči tejto spoločnosti eviduje. Taktiež žije v spoločnej domácnosti s odporcami 2/ a 3/, pričom všetci majú stály príjem v dosť vysokej výške, a teda aj táto skutočnosť svedčí o tom, že disponuje prostriedkami, ktoré môžu byť použité na uspokojenie prípadnej pohľadávky navrhovateľov. Z vyššie uvedeného mala za to, že súd bez ďalšieho nemohol dospieť k záveru že nedisponuje dostatočnými prostriedkami na uspokojenie prípadného nároku navrhovateľov v konaní 6C/58/2011. Vôbec už nemohol dospieť k záveru, že napriek uvedeným skutočnostiam konala pri darovaní nehnuteľnosti v úmysle ukrátiť veriteľa. Rovnako poukázala na skutočnosť, že voči navrhovateľom podala žalobu o zaplatenie 2.458,40 EUR (č.k. 10C/269/2013 vedené na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom). Súd neprihliadal ani na dôvody, ktoré ju viedli k prevodu nehnuteľnosti. Tiež poukázala na skutočnosť, že súd nesprávne vyhodnotil potenciálnu pohľadávku navrhovateľov v konaní č. 6C/58/2011 ako pohľadávku vymáhateľnú, a to z

dôvodov uvedených vyššie. Trvala na tom, že nie sú splnené podmienky stanovené zákonom pre to, aby mohol byť prevod nehnuteľnosti, ktorá je predmetom tohto konania, považovaný za odporovateľný právny úkon a to z dôvodu, že je otáznou, či je voči navrhovateľom v postavení dlžníka voči veriteľovi. Súd sa zaoberal pojmom „vymáhateľná pohľadávka“ veľmi jednostranne a to výlučne v prospech navrhovateľov, pričom vôbec nevzal do úvahy viaceré protiargumenty, ktoré sú predmetom diskusií aj v rámci súdnych rozhodnutí. Ďalej v odvolaní uvádzala a namietala rovnaké skutočnosti ako odporcovia 2/ a 3/. Na záver uviedla, že opodstatnenie právneho inštitútu odporovateľnosti právneho úkonu a jeho funkcie nemožno aplikovať v tejto právnej veci, a to s ohľadom na skutočnosť, že nie je žiadnym spôsobom potrebné chrániť navrhovateľov keďže sa nezbavuje svojho majetku, a už vôbec nie tak, aby došlo k ohrozeniu ich nárokov (najmä keď k dnešnému dňu nijako nepreukázali akýkoľvek nárok) - ak sa totiž majetok dlžníka zmenšil, ale zostatok postačuje na uspokojenie veriteľovej pohľadávky, nie je dôvod na odporovanie právnych úkonov dlžníka, navrhovateľa neevidujú voči nej žiadne vymáhateľné pohľadávky.

K podaným odvolaniam sa písomne vyjadrili navrhovatelia prostredníctvom právnej zástupkyne, a to osobitne ku každému odvolaniu, nakoľko každý z odporcov 1/, 2/, 3/ podal samostatné odvolanie.

V písomnom vyjadrení k odvolaniu odporcu 3/ žiadali, aby odvolací súd prvostupňový rozsudok ako vecne správny v celom rozsahu potvrdil a odporcu 3/ zaviazal aj na zaplatenie odvolacích trov. Vo vyjadrení uviedli, že odporkyňa 1/ niekoľkokrát, napr. už aj na prvom pojednávaní vo veci dňa 13.05.2013, súdu jasne uviedla, že okrem bytu mala v čase uzatvárania odporovacieho úkonu len osobné oblečenie, posteľ, psa a starobný dôchodok vo výške 380 EUR, rovnaká situácia je aj dnes, ale už nevlastní byt. Obdobne aj na pojednávaní dňa 05.09.2013 uviedla, že nemá žiaden majetok, pričom v konaní 10C 269/2013 žiadala o oslobodenie od súdnych poplatkov, nakoľko je nemajetná. Uvedené skutočnosti súd musel zobrať do úvahy, pretože to boli vlastné tvrdenia a vyhlásenia dlžníka navrhovateľov. Táto skutočnosť bola preto nesporná. Napriek tomu, sa súd v rámci dokazovania venoval aj námietkam odporkyne 1/, ako dlžníka, že môže teoreticky v budúcnosti získať majetok dedením alebo po právoplatnom ukončení súdnych konaní, v rámci ktorých si uplatňuje svoje peňažné nároky voči niekoľkým subjektom, pohľadávky a z tohto majetku môže v budúcnosti uspokojiť navrhovateľov. Podľa §154 ods. 1 O.s.p., súd však správne postupoval, keď v rámci uskutočneného dokazovania neprihliadal na majetok dlžníka, ktorý môže len teoreticky nadobudnúť niekedy v budúcnosti a ktorý v čase rozhodovania teda preukázateľne nevlastní. V tomto smere je preto zbytočné sa venovať zisťovaniu trhovej hodnoty potenciálneho dedičstva, t.j. hodnôt ktoré môže odporkyňa 1/ teoreticky nadobudnúť, a to vzhľadom na ustanovenie § 154 ods. 1 O.s.p.. Odporkyňa 1/ súdu nepreukázala kvalifikovaným spôsobom, že vlastní majetok, ktorý bude postačovať v prípade jeho predaja a speňaženia, na úhradu pohľadávok navrhovateľov s príslušenstvom, ktoré si uplatňujú v konaní č.k.: 6C 58/2011. Treba si uvedomiť, že už nejde len o istinu samotnú, ale aj uplatnené úroky z omeškania, trovy konania a trovy právneho zastúpenia, ktoré si voči odporkyni navrhovateľa riadne uplatňujú. V tomto konaní súd nemal vôbec povinnosť zisťovať majetnosť či nemajetnosť iných osôb ako dlžníka navrhovateľov. Nebol povinný preskúmať majetok Vratislava Q. st. a Vratislava Q., ml., pretože oni neboli dlžníkmi navrhovateľov, v konaní boli pasívne legitimovaní len z dôvodu, že boli osobami, ktoré mali prospech z odporovacieho úkonu dlžníka -pani H. O.. Súd pri posudzovaní ukrátenia veriteľov a kvalifikovaného zmenšenia majetku dlžníka, postupoval správne, keď posudzoval výlučne zmenšenie majetku dlžníka, vychádzal zo stavu v čase rozhodovania, t.j. prihliadol najmä na samotné vyjadrenie pani H. O., ako dlžníka, že je insolventná, na jej aktuálne žiadosti o oslobodzovanie od súdnych poplatkov v iných súdnych konaniach. Dôkazy, ktoré neskôr predložila odporkyňa 1/, že má na účte Wüstenrot finančné prostriedky v sume 1 994,67 EUR, stav k 31.12.2012/, že môže zdediť majetok po svojom otčimovi alebo že môže nadobudnúť pohľadávku voči tretím osobám, o ktorú sa vedú len súdne spory, nepovažoval za dostatočné k preukázaniu, že má majetok, ktorý by postačoval na úhradu pohľadávok navrhovateľov. Súd vykonal dokazovanie dostatočne, podrobne a kvalifikovane sa vysporiadal so všetkými dôkazmi, ktoré boli v konaní účastníkmi predložené, teda aj s dôkazmi odporcov. Odporca 3/ vychádza z mylného názoru, ktorý prezentuje aj vo svojom odvolaní, že súd mal posudzovať majetok všetkých odporcov a preto považuje dokazovanie za nedostatočné. Názor súdu, že v prípade úkonov urobených medzi dlžníkom a blízkymi osobami čo bol daný prípad, nie je potrebné aby veriteľ preukazoval úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa a vedomosť blízkej osoby o tomto úmysle, nakoľko tento sa zo zákona predpokladá, je právne správny a má oporu tak v zákone. Bolo vecou osôb oprávnených z vecného bremena, aby ako blízke osoby dlžníka, preukázali, že o úmysle dlžníka ukrátiť týmto odporovateľným úkonom veriteľov nevedeli, nemohli vedieť, ale tiež že vyvinuli náležitú starostlivosť za účelom rozpoznania tohto úmyslu. Uvedené sa však nestalo, pričom odporca 2/ aj 3/ sa aktívne zúčastňoval pri všetkých úkonoch dlžníka, pri preberaní bytu, pri predchádzajúcich zásahoch polície, pri využívaní svojpomoci dlžníka dostať sa

do bytu bez právoplatného súdneho rozhodnutia o jeho vypratání, pri uzatváraní odporovacieho úkonu. V danom súdnom konaní napriek tomu, že ani jedna z blízkych osôb sa vyvinutím náležitej starostlivosti účinne nebránila, ani sa týmto vôbec nezaoberala, súd si dosť podrobne zisťoval okolnosti za ktorých bol odporovací úkon urobený, dôvody prečo bola zmluva uzavretá, existenciu vedomosti blízkych osôb o záväzkoch dlžníka. Dôvod uskutočnenia tohto úkonu t.j. že dlžníčka bola chorá, že chcela týmto úkonom vlastne len usporiadať svoj majetok za života, sú bez právneho významu a ako účinná obrana neobstoja. Pojem vymáhaná pohľadávka, tak ako ju definuje odporkyňa 1/ vo svojom odvolaní, t.j. že má ísť o pohľadávku, ktorá nie je v žiadnom ohľade sporná, s týmto názorom nesúhlasili a nemá ani oporu v rozhodnutiach NS SR, ani vo výklade slova vymáhateľný, nakoľko zákonný pojem vymáhaná pohľadávka, tak ako ju správne definoval aj prvostupňový súd, s odvolaním sa na rozhodnutia NS SR, je taká pohľadávka, ktorá už dospela /je splatná/, čo do svojej povahy nie je pohľadávkou naturálnou a ktorá však ani nezankla napr. splnením, kompenzáciou, preklúziou alebo z iného právneho dôvodu. V tomto smere považovali za významné rozhodnutie NS SR č. 3Cdo 102/99 zo dňa 23.12.1999, z ktorého vychádzal aj prvostupňový súd a ktorého výklad pojmu „vymáhateľná pohľadávka“, pretrváva v súčasnosti aj v rozhodovacej činnosti nižších súdov(napr. KS v Banskej Bystrici v rozsudku č.k.: 12 Co 157/2006). Aj v ČR tento názor prevládal, napr. KS v Ostrave v rozsudku 13 Cou1 121/99-55. Nakoniec aj v súčasnosti samotný NS SR napriek tomu, že v právnej teórii a praxi nie je jednotný názor aká pohľadávka veriteľa zodpovedá pojmu vymáhateľná, zastáva právny názor, že niet dôvodu sa odchyliť od záverov NS SR vyslovených v rozsudku NS SR zo dňa 23.12.1999 sp.zn.: 3 Cdo 102/99 /R 44/2001/. Zároveň priložili uznesenie NS SR sp. zn. Cdo 198/2010 zo dňa 27.02.2012. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti prvostupňový súd veľmi podrobne a dostatočne zistil skutkový stav veci, z ktorého vyvodil správne právne závery o splnení všetkých predpokladov úspešnej odporovateľnosti právneho úkonu darovacej zmluvy spojenej so zmluvou o zriadení vecného bremena. V rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia súd podrobne vysvetlil akými úvahy sa spravoval pri svojom rozhodovaní, z akých dôkazov vychádzal, ktoré nepovažoval za významné a prečo, pričom postupoval v súlade so súdnou judikatúrou, ktorú aj konkrétne uvádzal. Jeho rozhodnutie považujú za vecne správne, spravodlivé a dostatočne odôvodnené.

V písomnom vyjadrení k odvolaniu odporcu 2/ žiadali, aby odvolací súd prvostupňový rozsudok ako vecne správny v celom rozsahu potvrdil a odporcu 2/ zaviazal aj na zaplatenie odvolacích trov. Vo vyjadrení uviedli a poukazovali na skutočnosti uvádzané vo vyjadrení k odvolaniu odporcu 3/, pričom navyše poukázali, že argumenty odporcu 2/, že sa o financie svojej matky nestará a preto nevedel o dlhoch matky, čo ale nepovažovali za pravdivé tvrdenie, sú nedostatočným argumentom pre ubránenie sa odporovacej žalobe proti jeho osobe. Zroveň poukázali, že súdna prax zaujala názor, že nepostačuje tvrdenie blízkej osoby, že sa nezaujíma o dlhy rodičov, že o nich nevedela, že o nich nebola rodičom informovaná ani odkaz na dobré vzťahy v rodine a v dôveru medzi rodičom a darcom nenahrádza dôkaz o náležitej starostlivosti k poznaniu úmyslu dlžníka.

V písomnom vyjadrení k odvolaniu odporkyne 1/ žiadali, aby odvolací súd prvostupňový rozsudok ako vecne správny v celom rozsahu potvrdil a odporkyňu 1/ zaviazal aj na zaplatenie odvolacích trov. Vo vyjadrení k námietke odporkyne 1/ ohľadom nedostatku aktívnej legitimácie navrhovateľov na podanie odporovacej žaloby, nakoľko ich nepovažuje za svojich veriteľov, uviedli, že sama odporkyňa 1/, ako dlžníčka, ale aj ako osoba oprávnená z vecného bremena, priamo pred súdom v konaní dňa 05.09.2013 uvádzala, že pohľadávku navrhovateľov ako ich dlžník uznáva do takej výšky, do ktorej ju určí odhadca a túto pohľadávku navrhovateľom potom uhradí. Obdobné vyjadrenia uvádzala aj v konaní č.k.: 6C 58/2011, pričom v tomto konaní sa dokonca účastníci aj zhodli na rozsahu uskutočnených prerábok v byte, a to na pojednávaní dňa 26.06.2013. Je absolútne nesporné, že tak navrhovatelia, ako aj ich dlžník, pani H. O., sa zhodli na dôvode pohľadávky navrhovateľov. Čo sa týka výšky, ktorú pani H. O. namieta, je potrebné vychádzať z dôkazov, ktoré sú založené v súdnom spise č.k. 6C 58/2011, nakoľko žiadne iné neboli v čase rozhodovania súdu k dispozícii. Navrhovatelia sú veriteľmi pani H. O., s pohľadávkou predstavujúcou rozsah zhodnotenia bytu, ktorý od nich ako vlastníčka prevzala. Podľa dôkazov založených v súdnom spise sp. zn. 6C 58/2011 ku dňu vydania rozhodnutia v tomto konaní / ZP č. 65/2011 Ing. W. zo dňa 30.08.2011 predstavuje táto pohľadávka sumu 14 549 EUR/, v čase rozhodovania súdu o odporovateľnosti právneho úkonu si navrhovatelia súdne uplatňovali len časť tejto pohľadávky v sume 8 124,80 EUR, avšak dňa 24.09.2013 rozšírili svoj žalobný návrh na sumu 19 496,- Sk, v zmysle doplnku č. I k znaleckému posudku Ing. Evy Seifertovej zo dňa 18.09.2013. Túto námietku odporkyne 1/ preto považujú za neopodstatnenú a nemajúcu základ v zistenom skutkovom stave, pričom s touto námietkou sa súd prvého stupňa dostatočne vysporiadal. Tvrdenie odporkyne 1/, aby si navrhovatelia uplatňovali svoje nároky vyplývajúce z rekonštrukcie bytu od spoločnosti SOS financ s.r.o., z titulu náhrady škody a nie voči nej, je len jej názorom, a nemá oporu v zákone. Navrhovatelia

minimálne v pozícii dobromyseľných držiteľov /oprávnenosť držby, ktorá sa zo zákona predpokladá, sa nikým nepodarila vyvrátiť/ z titulu, že zhodnotili byt svojimi rekonštrukciami a prerábkami, požiadali vlastníka bytu, teda odporkyňa 1/, o náhradu týchto nákladov, do rozsahu zhodnotenia tohto bytu, podľa § 130 ods. 3 OZ. Zároveň požiadali spoločnosť SOS Financ s.r.o., ako predávajúceho, o vrátenie kúpnej ceny, ktorú jej zaplatili. Tvrdenia, že navrhovatelia nadobudli byt od spoločnosti SOS Financ s.r.o. nedobromyseľne, nie sú ničím podložené a sú vymyslené a nezakladajú sa absolútne na pravde a toto tvrdenie odporkyňa 1/ nikdy nepreukázala. V prípade, ak by bol súd toho názoru, že navrhovatelia nie sú aktívne legitimovaní na podanie žaloby voči odporkyňi na zaplatenie nákladov účelne a nevyhnutne vynaložených na zhodnotenie nehnuteľnosti, ktorú od nich prevzala, bol by návrh navrhovateľov dávno zamietol a konanie zastavil a nebol by najmä z dôvodu hospodárnosti konania, vykonával dokazovanie o ďalších skutočnostiach. Ďalej vo vyjadrení uvádzali a poukazovali na skutočnosti, ktoré uviedli vo vyjadreniach k odvolaniam odporcov 2/ a 3/.

Súd prvého stupňa opravným uznesením č.k. 11C/323/2012-315 zo dňa 22.10.2013 opravil číslo konania uvedené v rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom na č.l. 285 zo dňa 19.09.2013, a to tak že správne znie: „11C/323/2012-285“. V ostatných ustanoveniach zostal hore citovaný rozsudok nezmenený.

Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa v spojení s opravným uznesením je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p., pričom v návaznosti na § 219 ods. 2 O.s.p., odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na vecne správne a vyčerpávajúce odôvodnenie súdu prvého stupňa, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje.

Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že súd prvého stupňa vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, vec po právnej stránke správne posúdil a v konečnom dôsledku aj správne vo veci rozhodol, keď určil, že Darovacia zmluva a zmluva o zriadení vecného bremena, uzavretá formou notárskej zápisnice spísanej notárkou JUDr. Priskou Štěrbovou, č. N 366/2011, NZ 26198/2011 dňa 18.07.2011 medzi odporkyňou 1/ H. O., (darkyňa a súčasne aj osoba oprávnená z vecného bremena) a odporcom 2/ B. Q., ml., (obdarovaným) a odporcom 3/ B. Q., st., (osobou oprávnenou z vecného bremena), ktorej vklad bol povolený Správou katastra Nové Mesto nad Váhom pod číslom V 1604/11 dňa 05.08.2011 a ktorou odporkyňa 1/ previedla na odporcu 2/ byt č. 26 nachádzajúci sa na 5. poschodí bytového domu súp. č. 1219, vchod 11, na ul. P. v K. Q. nad B., spolu so spoluvlastníckym podielom na spoločných častiach a zariadeniach domu vo veľkosti 6875/474772, zapísaný na LV č. 5584 a spoluvlastnícky podiel k pozemku parc. č. 4552 vo veľkosti 6875/474772, zapísaný na LV č. 5915, v k.ú. K. Q. nad B. a ktorou bolo zároveň zriadené vecné bremeno v prospech odporkyne 1/ a odporcu 3/ - právo doživotného užívania bytu č. 26, na 5. poschodí, vchod 11, v bytovom dome súp. č. 1219, na parc. č. 4552, podielu na spoločných častiach a zariadeniach domu a na zastavanom pozemku vo veľkosti 6875/474772, je voči navrhovateľovi 1/ a navrhovateľke 2/ právne neúčinná.

Súd prvého stupňa teda opierajúc sa o dostatočné skutkové zistenia tieto správne vyhodnotil a vyvodil z nich i správny právny záver. Nakoľko odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia ako presvedčivým, plne vyčerpávajúcim a dávajúcim odpovede i na námietky odporcov vznesené v ich odvolaniach, využijúc postup podľa ust. § 219 ods. 2 O.s.p. sa obmedzuje len na skonštatovanie správnosti týchto dôvodov a tieto preto duplicitne opakovať nebude.

Na zdôraznenie ich správnosti odvolací súd len podčiarkuje skutočnosť, že na základe vykonaného dokazovania pred súdom prvého stupňa mal aj odvolací súd za preukázané, že v danom prípade došlo ku kumulatívnemu naplneniu všetkých štyroch podmienok, ktoré sú potrebné, aby bol žalobca v konaní o odporovateľnosti právneho úkonu úspešný, teda navrhovatelia uniesli dôkazné bremeno a to aj v časti proti odporkyňi 1/ a odporcovi 3/, osobám oprávneným zo zriadeného vecného bremena, teda v danom prípade aj odvolací súd konštatuje, že právnym úkon, a to darovacou zmluvou v spojení so zriadením vecného bremena došlo ku kvalifikovanému zmenšeniu majetku a zostávajúci majetok, ktorý odporkyňa 1/ vlastní ku dňu rozhodnutia by nepostačoval na úhradu pohľadávky navrhovateľov 1/ a 2/, a teda že daný právny úkon je voči navrhovateľom neúčinný.

Čo sa týka námietky odporkyne 1/ uvádzanej v odvolaní, že žaloba podaná navrhovateľom 1/ a 2/ je v celom rozsahu bezpredmetná a neodôvodnená, navrhovatelia 1/ a 2/ neboli aktívne legitimovaní na podanie tejto žaloby a táto mala byť okamžite zamietnutá a súd sa ňou vôbec nemal zaoberať, nakoľko navrhovatelia 1/ a 2/ nadobudli nehnuteľnosť od nevlastníka S.O.S. Financ, spol. s r.o., t.j. majú si náhradu škody, ktorá je predmetom konania vedeného na Okresnom súde Nové Mesto nad

Váhom č. 6C/58/2011 uplatňovať od spoločnosti S.O.S. Financ, a nie od nej, odvolací súd zdôrazňuje, že sama odporkyňa 1/, ako dlžníčka, ale aj ako osoba oprávnená z vecného bremena, priamo pred súdom uvádzala, že pohľadávku navrhovateľov ako ich dlžník uznáva do takej výšky, do ktorej ju určí odhadca a túto pohľadávku navrhovateľom potom uhradí, obdobné vyjadrenia uvádzala aj v konaní sp. zn. 6C 58/2011, teda je absolútne nesporné, že tak navrhovatelia, ako aj ich dlžník - odporkyňa 1/, sa zhodli na dôvode pohľadávky navrhovateľov.

Čo sa týka ďalšej námietky odporcov, že súd sa zaoberal pojmom „vymáhateľná pohľadávka“ veľmi jednostranne a to výlučne v prospech navrhovateľov, pričom vôbec nevzal do úvahy viaceré protiargumenty, ktoré sú predmetom diskusií aj v rámci súdnych rozhodnutí, odvolací súd konštatuje, že sa nestotožňuje s názorom odporkyne 1/ uvádzanom v odvolaní, že pojem vymáhateľná pohľadávka, je taká pohľadávka, ktorá nie je v žiadnom ohľade sporná, pričom tento názor nemá ani oporu v rozhodnutiach NS SR, ani vo výklade slova vymáhateľný, nakoľko zákonný pojem vymáhateľná pohľadávka, tak ako ju správne definoval aj prvostupňový súd, s odvolaním sa na rozhodnutia NS SR, je taká pohľadávka, ktorá už dospelá /je splatná/, čo do svojej povahy nie je pohľadávkou naturálnou a ktorá však ani nezanikla napr. splnením, kompenzáciou, preklúziou alebo z iného právneho dôvodu. V tomto prípade, preto súd prvého stupňa správne vychádzal z rozhodnutia NS SR č. 3Cdo 102/99 zo dňa 23.12.1999, ktorého výklad pojmu „vymáhateľná pohľadávka“, pretrváva v súčasnosti aj v rozhodovacej činnosti súdov, pričom aj v súčasnosti samotný NS SR napriek tomu, že v právnej teórii a praxi nie je jednotný názor aká pohľadávka veriteľa zodpovedá pojmu vymáhateľná, zastáva právny názor, že niet dôvodu sa odchyliť od záverov NS SR vyslovených v rozsudku NS SR zo dňa 23.12.1999 sp.zn. 3 Cdo 102/99 /R 44/2001/. Súd prvého stupňa teda správne považoval na základe vykonaného dokazovanie prvú podmienku za splnenú, a to s poukazom na konanie vedené na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 6C/58/2011, z ktorého vyplýva, že voči odporkyne 1/ existovala vymáhateľná pohľadávka už v čase podpisu darovacej zmluvy, pričom ako už bolo konštatované vyššie existenciu pohľadávky nepoprela ani odporkyňa 1/, iba namietala výšku pohľadávky.

Čo sa týka námietky odporcov, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a to najmä s ohľadom na skutočnosť, že závery súdu ohľadom majetnosti či nemajetnosti odporcov 1/ až 3/ sú postavené na domnienkach, pričom reálny stav je odlišný a súd nemohol z vykonaných dôkazov zhodnotiť, či napriek darovaniu predmetnej nehnuteľnosti došlo k takému zníženiu hodnoty majetku odporkyne 1/, ktorá by mala za následok neuspokojenie prípadnej pohľadávky navrhovateľov 1/ a 2/, ktorá je predmetom konania 6C/58/2011, odvolací súd uvádza, že súd prvého stupňa v danom prípade správne v zmysle ust. §154 ods. 1 O.s.p., postupoval, keď v rámci uskutočneného dokazovania prihliadal na majetok odporkyne 1/, ktorý reálne v čase rozhodovania súdu vlastnila a neprihliadal na majetok odporkyne 1/, ktorý môže len teoreticky nadobudnúť niekedy v budúcnosti a ktorý v čase rozhodovania teda preukázateľne nevlastnila. Odporkyňa 1/ súdu nepreukázala kvalifikovaným spôsobom, že vlastní majetok, ktorý bude postačovať v prípade jeho predaja a speňaženia, na úhradu pohľadávok navrhovateľov s príslušenstvom, ktoré si uplatňujú v konaní sp. zn. 6C 58/2011. V tomto konaní súd nemal vôbec povinnosti zisťovať majetnosť či nemajetnosť iných osôb ako dlžníka navrhovateľov. Nebol povinný teda preskúmať majetok B. Q. st. a B. Q., ml., pretože oni neboli dlžníkmi navrhovateľov, v konaní boli pasívne legitimovaní len z dôvodu, že boli osobami, ktoré mali prospech z odporovacieho úkonu dlžníka - odporkyne 1/.

Vzhľadom na vyššie uvedené potom súd prvého stupňa správne konštatoval, že prevodom predmetného bytu odporkyňou 1/ na odporu 2/ na základe darovacej zmluvy a s poukazom na finančné a majetkové pomery, došlo k takému zmenšeniu jej majetku, že navrhovatelia 1/ a 2/ v postavení veriteľov nemajú možnosť z tohto majetku si uspokojiť pohľadávku. Pohľadávka veriteľov aj podľa odvolacieho súdu v zmysle doteraz vykonaného dokazovania na základe znaleckého posudku v konaní vedenom pod sp. zn. 6C/58/2011 výrazne presahuje finančné a majetkové možnosti odporkyne, pretože v čase rozhodovania odporkyňa 1/ reálne vlastnila len finančné prostriedky na účte vedenom Wüstenrot stavebná sporiteľňa, a.s. s výškou zostatku 1,994,67 Eur ku dňu 31.12.2012 a bola poberateľkou starobného a vdovského dôchodku. Súd prvého stupňa správne neprihliadal na čestné prehlásenie, pretože pre posúdenie je podstatný majetok odporkyne 1/ a jeho hodnota po uzatvorení darovacej zmluvy.

Čo sa týka ďalšej námietky odporcov, že súd nemohol dospieť k záveru, že napriek uvedeným skutočnostiam konala pri darovaní nehnuteľnosti v úmysle ukrátiť veriteľa, odvolací súd opätovne zdôrazňuje, tak ako správne konštatoval i súd prvého stupňa, že v prípade úkonov urobených medzi

dlužníkom a blízkymi osobami čo bol daný prípad, nie je potrebné aby veriteľ preukazoval úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa a vedomosť blízkej osoby o tomto úmysle, nakoľko tento sa zo zákona predpokladá. Podľa §42a ods. 2 Občianskeho zákonníka sa uplatňuje vyvrátiteľná právna domnienka, kde sa tento úmysel predpokladá. Bolo vecou obdarovaného a osôb oprávnených z vecného bremena, aby ako blízke osoby dlžníka, preukázali, že o úmysle dlžníka ukrátiť týmto odporovateľným úkonom veriteľov nevedeli, nemohli vedieť, ale tiež že vyvinuli náležitú starostlivosť za účelom rozpoznania tohto úmyslu, uvedené však nepreukázali, preto v danom prípade neunesli dôkazné bremeno. Vykonaným dokazovaním aj podľa odvolacieho súdu bolo preukázané, že tak ako odporca 2/, tak i odporca 3/ vedeli o finančnej situácii odporkyne 1/, vedeli o jej majetkových pomeroch a zo strany odporcov nebola preukázaná žiadna aktivita v dobe uzatvorenia darovacej zmluvy, preto sa z tohto dôvodu nemôžu ubrániť odporovacej žalobe. Odvolací súd uvádza, že samotné tvrdenie odporu 2/, že sa o financie matky nestará, a preto nevedel o jej dlhoch nie je pre ubránenie sa odporovacej žalobe postačujúce (NS ČR sp. zn. 21 Cdo 864/2000), teda v danom prípade taktiež neunesol dôkazné bremeno.

Odvolací súd záverom ešte dodáva, že súd prvého stupňa správne v priebehu konania aj zamietol návrh na prerušenie konania, a to s ohľadom na to, že navrhovatelia nepopreli pohľadávku a jej minimálna výška vyplýva z doteraz vykonaného dokazovania v konaní vedenom na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom pod. sp. zn. 6C/58/2011.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd námietky odporcov v odvolaniach považoval za neopodstatnené, a preto rozsudok prvostupňového súdu v spojení s opravným uznesením ako vecne správny potvrdil.

Súd prvého stupňa rozhodol v danej veci správne i o náhrade trov konania a preto sa v tejto časti odvolací súd stotožňuje s odôvodnením súdu prvého stupňa tak ako to predpokladá ust. § 219 ods. 2 O.s.p..

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že úspešným navrhovateľom 1/ a 2/ boli priznané trovy odvolacieho konania za 3 úkony právnej pomoci (1x vyjadrenie k odvolaniu odporcu 3/, 1x vyjadrenie k odvolaniu odporcu 2/, 1x vyjadrenie k odvolaniu odporkyne 1/) 3x 60,07eur + režijný paušál 3x 7,81 eur, spolu 203,64 eur, k náhrade ktorých boli zaviazaní odporcovia 1/ až 3/, ktorí v odvolacom konaní úspech nemali a z ktorej sumy zaplatia odporcovia 1/ až 3/ každý sumu po 67,88 eur (1 úkon právnej pomoci+ režijný paušál) a to vzhľadom k tomu, že odporcovia 1/, 2/, 3/ podali samostatné odvolania a navrhovatelia sa ku každému odvolaniu i zvlášť vyjadrili. Odvolací súd nepriznal navrhovateľom 1/, 2/ trovy odvolacieho konania za 3 úkony právnej pomoci- 3x prevzatie a príprava+ 3x režijný paušál, nakoľko tieto im boli už priznané súdom prvého stupňa a zo spisu nevyplýva, že by si pre odvolacie konanie zvolili nového právneho zástupcu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.